

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 26 Αὐγούστου, ΙΓ' Ματθαίου

(Κεφ. 21, 33-42)

«Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν
ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε»

Ὁ νοικοκύρης φυτεύει καὶ περιφράζει ἀμπέλι, σκάβει στὸν βράχο ληνό, πατητήρι, ἀνεγείρει οἶκημα γιὰ νὰ κατοικήσουν οἱ καλλιεργητές, νοικιάζει τὸ κτῆμα, τὸ ἀμπέλι του σὲ κάποιους γεωργούς καὶ πηγαίνει στὴν πόλη ποὺ μένει συνήθως. Περιμένει τὸν καιρὸ τῆς συγκομιδῆς, ὅπου θὰ λάβῃ, θὰ εἰσπράξῃ τὸ συμφωνηθὲν μὲ τοὺς γεωργούς μεριδίῳ του. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στέλνει πρὸς τοὺς συνεταιίρους του ἀπεσταλμένους «λαβεῖν» τὸ ἐνοίκιον «τοὺς καρπούς αὐτοῦ». Οἱ γεωργοὶ ὅμως ποικιλοτρόπως κακοποίησαν τοὺς ἀπεσταλμένους. Ἀντὶ νὰ τηρήσουν τὰ συμφωνηθέντα, τοὺς λιθοβολοῦν, τοὺς φονεύουν. Ὁ νοικοκύρης ὅμως, ἀδελφοί μου, ἐπιμένει, γι' αὐτὸ στέλνει περισσότερους τούτῃ τῆ φορὰ ὑπηρέτες του, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὰ ὀφειλόμενα. Καὶ ἔτυχον καὶ αὐτοὶ τῆς ἰδίας ἐχθρικῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἀντιμετωπίσεως. Ὁ νοικοκύρης, ὁ οἰκοδεσπότης, παρὰ ταῦτα, μακροθυμεῖ. Δὲν ὀργίζεται, δὲν ἀγανακτεῖ ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχωρεῖ. Στέλνει αὐτῇ τῇ φορὰ «τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων ἐντραπήσονταί τὸν υἱὸν μου». Καὶ ἡ κακοπιστία τῶν γεωργῶν, τῶν ἐνοίκων, γίνεται θράσος μέγα, ὥστε «ιδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς. Δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ» καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν.

Ἀμπελῶν· εἰκόνα γνωστή, ποὺ δηλώνει τὸν περιούσιο λαὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰσραήλ. Γεωργοὶ· ομάδα ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ θεῖο ἀμπελῶνα. Οἱ ἀποσταλέντες γιὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς ὑπηρέτες, δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς προφῆτες καὶ δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ ὅποιοι δὲν ἔτυχαν πρόθυμης ὑποδοχῆς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ καὶ παντοειδῶς βασανίσθηκαν καὶ καταδιώχθηκαν. Ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ μακροθυμία τοῦ νοικοκύρη δὲν καταλήγουν σὲ αἴσιο ἀποτέλεσμα. Οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ, ἀντὶ νὰ μετανοήσουν, σκληρύνονται πιὸ πολὺ. Τί ζητεῖ ὅμως ὁ οἰκοδεσπότης; Τί ὑπαινίσσεται ἢ παραβολὴ μας μὲ τὴν ἀπαίτηση «λαβεῖν τοὺς καρπούς». Τί ζητεῖ ὁ Θεὸς ὡς καρπός; Οἱ πατέρες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ Θεὸς μὲ τὸν καρπὸ ζητεῖ τὴν πλήρωση τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν, τὴν ὑπακοὴν στὸ θεῖο θέλημα. Ὑποταγὴ στὸ θέλημά Του, ὑπακοὴ στὸ Νόμο Του. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἡγέτες τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ καὶ μόνῃ ἢ παρουσίᾳ τῶν γνησίων ἀπεσταλμένων φούντωνε τὴν ὀργή τους, γιὰ τοὺς θύμιζε καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις. Ὅμως ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ νοικοκύρη, τοῦ οἰκοδεσπότη,

τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἀμπελῶνα Του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἀποστέλλει τὸν Υἱόν Του σὲ μιὰ ἔσχατη προσπάθεια μεταστροφῆς τῶν κακῶν γεωργῶν. Ἡ μακροθυμοῦσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καταδεικνύει τὴ νίκη καὶ τῆς κακίας καὶ τῆς ἀνυπακοῆς τῶν κακῶν γεωργῶν. Ἀδελφοί μου, στὴν παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε φαίνεται καθαρὰ ὅτι οἱ γεωργοὶ τοῦ ἀμπελῶνος ἐφόνευσαν πρῶτα τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ κατόπιν τὸν υἱὸ τοῦ οἰκοδεσπότη, τὸν κληρονόμο τῆς περιουσίας. Ἐκτυλίσσεται μπροστὰ μας ὅλη ἡ ἱστορία τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο ἐδίωξαν τοὺς προφῆτες ἀλλὰ σταύρωσαν καὶ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Βλέπουμε λοιπὸν τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ μάλιστα τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Γιατί ὅπως ὑπάρχουν προφῆτες στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἔτσι ὑπάρχουν ὑπάρχουν καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν προσωπικὴ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ συνήθως δέχονται τὴν ἐπίθεση τοῦ κόσμου. Ἐπίσης, ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ποιμένες τοῦ νέου λαοῦ, οἱ ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς κ.λπ. τοὺς ὁποῖους λαθεμένα θεωροῦμε ὡς ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλήλους ποὺ ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ βοηθοῦν στὴ λύση διαφόρων προσωπικῶν, οικογενειακῶν ἢ κοινωνικῶν προβλημάτων ἢ εἶναι τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὶς ψυχολογικὲς μας ἀνάγκες. Οἱ ἱερεῖς, ἰδιαίτερα οἱ ἐπίσκοποι, εἶναι ἡ ὄρατὴ ἔκφραση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά μας. Πλησιάζοντας τοὺς ποιμένες ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς πρέπει νὰ προσβλέπουμε σὲ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ μας, ἀδελφοί μου.

Ὁ ἀμπελῶνας ὑπάρχει. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία. «Φραγμὸς» ὑπάρχει γιὰ τὰ κλήματα. Εἶναι ὁ νόμος ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ λαὸ Του ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀποστασία καὶ νὰ τὸν χειραγωγήσῃ στὴν πνευματικὴ ζωὴ. «Φραγμὸς» εἶναι πρῶτον ὁ φυσικὸς Νόμος, δηλαδὴ ἡ συνείδηση. Φραγμὸς εἶναι κατόπιν ὁ γραπτὸς Νόμος ποὺ διὰ Μωϋσεως δόθηκε σὲ μᾶς.

Ὑστερα «φραγμὸς» εἶναι ὁ Εὐαγγελικὸς Νόμος, ὁ Νόμος τῆς χάριτος. Φραγμὸς σωτηριώδης. Φραγμὸς ποὺ προφυλάσσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ κριτήριον, γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας. Φραγμὸς ποὺ διαφυλάσσει ἀνόθευτὴ τὴν ἀλήθεια. Φραγμὸς ποὺ προβληματίζει γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν παλαιῶν γεωργῶν ἀλλὰ φρονηματίζει τὰ μέλη τοῦ νέου Ἰσραὴλ, τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι ὥστε μὲ νῆψη καὶ ταπεινώση νὰ δοξολογοῦμε καὶ νὰ προσκυνοῦμε τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἀμήν.